

[Hans Nielsen.]

ningsforskel om, hvorvidt det skal siges ved denne Lejlighed, men det er nødvendigt at gøre Offentligheden opmærksom paa, at den, som forgriber sig paa betroede Midler, er en Usling, som staar paa det laveste Trin i Samfundet.

Arendrup er et særlig uhyggeligt Eksemplar af Racen. Han blev født under gode økonomiske Forhold og voksede op i Velvære; man gav ham en god Skoleundervisning, saaledes at han blev ført ind paa den hæderfulde Embedsvej og kom hurtigt frem i Kraft af sit fine Navn. Det er det virkelige Forhold, og saa spørger jeg den ærede Ordfører for Forslagsstillerne: Kan han forklare mig den psykologiske Gaade, at en Mand, der faar en saadan Fødsel og en saadan Opdragelse, og som lever under saa gode Forhold, kan nedværdige sig til at stjæle og bedrage paa en saa tarvelig Maade, som Gustav Arendrup gjorde? Og det er jo ikke helt almindelige Tyverier og Bedragerier, han har begaaet. Naar man gennemlæser Rapporterne fra den politimæssige Undersøgelse, vil man se, at han stjal paa alle mulige — og næsten umulige — Façoner af de Kasser, der var betroet ham. Han nedværdigede sig endogsaa til at stjæle 100 Kr. fra en Kontordame, der havde gjort noget Arbejde for ham; hun fik 75 Kr., og saa satte han et Ettal foran paa Regningen og førte det ind som 175 Kr. Han betalte sin Elskerinde ikke med rede Penge, men med nummererede Obligationer, som altid let kunde identificeres. Det røber en Sjoveragtighed og Sjofelhed, som man skulde forsværge kunde findes i den Samfundsklasse, han tilhørte.

Jeg spørger altsaa den højtærede Ordfører for Forslagsstillerne: Hvorfor kom det ærede Medlem ikke ind herpaa? Er det, fordi Arendrup var saadan en fin Mand? Jeg erindrer, hvorledes for ganske nylig, da to sølle Forretningsførere for Fagforbundene havde taget nogle Penge af Kassen, den konservative Presse, og ogsaa en Del af Venstrepressen, Dag efter Dag hamrede paa, hvordan disse to Stympere — de havde tilsammen stjaalet 16 000 Kr. eller saadant noget — havde baaret sig ad, hvor gement de i det hele taget havde handlet, idet man endogsaa insinuerede, at saaledes gik det til i socialistiske Kredse.

Derfor siger jeg her ved denne Lejlighed: Hvorfor kaster man denne Nænsomhedens Kaabe over Arendrup, medens man forfølger andre, hvis Ærlighed ikke kan anfægtes? — thi den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vovede dog ikke at anfægte

hverken den højtærede Statsministers eller Hr. Dalhoffs Hæderlighed. Hvorfor forfølger man dem, medens man kaster denne Nænsomhedens Kaabe over Bedrageren og Tyveknægten, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, Indehaver af to store udenlandske Ordener m. m. — og yderligere Medlem af Revisionens Eksamenkommission?

Madsen-Mygdal: Vedrørende den Sag, der her i Dag er gjort til Genstand for en Forespørgsel, udtalte jeg ved Finanslovsforslagets første Behandling paa mit Partis Vegne, at vi ikke ønskede for vort Vedkommende at rejse Indvending mod den Fremgangsmaade, Regeringen havde valgt ved at henvise Sagen til Rigsadvokatens Undersøgelse, men jeg tilføjede, at vi naturligvis forbeholdt os at komme tilbage til Sagen, naar Resultatet af denne Undersøgelse vedrørende det rent strafferetlige Ansvar maatte komme til at foreligge.

Nu foreligger Resultatet af Rigsadvokatens Undersøgelse i den Beretning, som bl. a. er omdelt til Rigsdagens Medlemmer, og der er til Offentligheden udsendt Meddelelse om, hvad Ministeriet hidtil har foretaget sig i Sagen. Naturligvis har det været vor Agt i Overensstemmelse med det udtrykkelige Forbehold, som jeg tog ved Finanslovsforslagets første Behandling, paa ny at vende tilbage til Sagen, f. Eks. ved den formentlig snart forestaaende første Behandling af Tillægsbevillingsloven; men efter at der nu her er rejst Forespørgsel til Statsministeren, finder jeg det rigtigt, at jeg benytter denne Lejlighed til at fremsætte mit Partis Syn paa denne beklagelige Affære og paa Ministeriets Stilling dertil.

Jeg finder aldeles ikke Anledning til at komme ind paa de mange forskellige Enkeltheder, som Rigsadvokatens Undersøgelse omfatter. Jeg ønsker derom at sige, at det er et overordentlig sørgeligt Billede indenfor Centraladministrationen, som dermed er blevet afdækket; og Handelsministerens egen Fremstilling af de indre Forhold, der har hersket indenfor Handelsministeriets Omraader lige siden dette Ministeriums Oprettelse og indtil nu — dette Ministerium, der aldrig har været overbeholdt med Arbejde og derfor maatte anses for at have god Tid til at bringe sine egne Forhold i en eksemplarisk Orden — kan ikke tjene som en Forklaring eller en Undskyldning, der borteliminerer ethvert Ansvar. Tværtimod forekommer det mig, at hele denne Fremstilling, baade Rigsadvokatens og den højtærede Handelsministers, stærkt